

Undtagelserne for Maalingen af danske private Fartøier ifølge Lov af 13de Marts 1867 kun have administrativ Hjemmel, at disse formentlig ikke forhindre nogen Fartøiseier fra at forlange sit Fartøi maalt, hvorved det kommer ind under Vigningen og samtidig dets Besætning under Sikringen, og at Regjeringen endvidere vil være opfordret til at overveie, om de administrativt hjemlede Fritagelser for Maalingen ikke med nærværende Lov for Die bør begrænses.

I Landbruget kan det derimod ganske vist hændes, at Personer komme ind under Sikringen, uagtet det Grundstykke, hvorpaa Arbejdet udføres, ikke er inddraget under Vigningen, fordi det nemlig ikke er sat i Hartkorn, jfr. Huse paa Gadejord. Men denne Uregelmæssighed, der — som bemærket — vil kunne komme frem ogsaa ved den Sikkring, som alene er tilfattet i Regjeringens Forslag, har i det Mindste foreløbig ikke forekommet Udvalgets Flertal at have saa stor Betydning, at det var nødvendigt at stille Forslag for at afhjælpe den.

Derimod have nogle af Udvalgets Medlemmer anset det for tvivlsomt, om man ikke med Hensyn til de anførte Uregelmæssigheder, der kunne fremkomme udenfor Industrien, hellere burde opgive Tanken om Sikringens Udvidelse til Arbejdere for egen Regning i Landbrug, Søfart og Fiskeri og indskrænke den til Arbejdere for egen Regning i Industrien. Disse Medlemmer forbeholde sig eventuelt paa et senere Stadium af dette Lovforslags Behandling at stille Forslag i denne Retning.

Den Udvidelse, som ifølge den berørte Wendring af § 1 Lovforslagets lov hjemlede Sikkring vil erholde, opnaar for en Del, og paa en fyldigere Maade, det, som Udvalget i Fjor tilfattede ved sit Forslag om Opretelsen af en særegen Afdeling i den paatænkte Statsanstalt for frivillig Sikkring af Sygekassemedlemmer i Tilfælde, hvor Lovforslagets § 1 ikke fandt Anvendelse. At der aligevel vil blive mange Tilfælde tilbage, hvor denne Afdeling vilde kunne faae Betydning,

er klart. Smidlertid kan det siges, at Trangen til den bliver mindre. Da det derhos maa erkjendes, at de derom handlende Forslag gif udenfor Lovforslagets Ramme, og at de først efter Fuldbendelsen af mange nødvendige, forberedende Arbejder vilde faae reel Betydning, har Udvalget ikke gjenoptaget disse Forslag i Mar, men forudsætter, at den i dem liggende Tanke, som vi vedblivende anse for rigtig, bearbejdes videre, saa at der ved den Revision af Loven, som vi foreslaa foretagen senere i Rigsdagssamlingen 1896—97, mulig kan blive gennemført.

Med Hensyn til de to Spørgsmaal, som ogsaa i Fjor forelaa, om den ved § 1 hjemlede Sikkring skulde være indskrænket til Medlemmer af anerkjendte Sygekasser og til Personer, der ere forsørgelsesberettigede her i Riget, har Udvalget troet at maatte stille sig anderledes i Mar end i Fjor, idet man nu slutter sig til Regjeringsforslaget, der i Mar ikke blot ikke har optaget den førstnævnte Betingelse, men ogsaa har frasøgt den anden, der fandtes i det i Fjor forelagte Forslag. Vel have nogle Medlemmer af Udvalget den Anskuelse, at Lovens Princip tillader eller endog nærmest maatte føre til at fastholde de omspurgte Betingelser. Men de erkjende, at ikke uvigtige praktiske Hensyn tale imod dem og have derfor ikke troet at burde reise nogen Modstand mod Regjeringsforslaget paa disse Punkter.

Til Slutning skal endnu bemærkes, at man har fundet det rigtigt noget at begrænse den ved Lovforslagets § 26, overensstemmende med Udvalgets Forslag i Fjor, aabne Udgang til under visse Betingelser at komme udenfor Lovens Omraade, naar Sikkring var tilbeiebragt paa anden Maade. Man havde næppe heller i Fjor tænkt sig en saa vid Anvendelse af denne Udgang, som Bogstaven hjemler Muligheden af, og som kunde have mislige Følger.

Windretallet (Chr. Nielsen og Th. Nielsen) erkjender, at Lovforslaget ved de